

JAKUB BOUDA

Horší než oni

AFORKALYPSA – SVAZEK ČTVRTÝ

Dosud vyšlo:

Aforkalypsa I

Aforkalypsa II – Záhadný grimoár

Aforkalypsa III – Zdrhej, poutníče!

© Jakub Bouda, 2020

© TISKÁRNA K&B, s.r.o., 2020

Typography © J. Tchenda Čerych, 2020

Obálka: Martin Sketchnito Šťastný

Korektura: Martina Krešne

Slovo autora

Chystáte-li se někoho vyhubit ohněm a mečem, je třeba se postarat o to, aby byl meč ostrý a oheň magický. Mečem, jak nám nesčíslněkrát dokázala historie, se dokáže ohánět kdejaké hovado, ale vyvolat magický oheň, to už chce trochu toho nadání a fištrónu. Je mi velkou ctí přinést vám další příběh těch, jež to nadání mají. Čímž nechci popřít, že to jsou hovada...

Věnováno rodičům. Byli to oni, kdo mě obklopil tou nejúžasnější magií vůbec.

Zhruba před rokem...

Fšechson čekal, až se všichni náčelníci kmenů usadí a ztichnou. Ne, že by měl hlas, který lze přeslechnout, ale podle něj si situace vyžadovala určitou vážnost, a proto nechtěl nikoho překřikovat. A tak tam zatím jen stál.

Vysoký, statný a odhodlaný. Kožená suknice mu zakrývala mohutná stehna skoro až ke kolenům. Horní polovinu těla pokrývaly navzdory chladnému počasí jen chlupy, které stejně jako plnovous byly nejvíce podobné prasečím štětinám. Vlasy spletené do mohutného copu mu splývaly přes levé rameno. V záři ohně, který mohutně plápolal uprostřed místnosti, se blýskaly jeho šikmo posazené oči.

„Necht' vás Odin provází,“ pozdravil všechny přítomné a při vyslovení Odinova jména se trochu poklonil, aby vyjádřil úctu. „Nechal jsem vás sem všechny svolat, abych vám přednesl svůj návrh.“

Oči všech přítomných ho se zaujetím sledovaly.

„Všichni víte, že se nám nedaří dobře. Úroda je už několik let špatná, dobytek nemocný a hubený a všichni víme, čím je to vina. Léta byly naše země drancovány Conanem a jeho vojsky. Naše vesnice byly vypalovány, naši muži vražděni a naše matky znásilňovány. My samotní tu dnes stojíme jako živoucí pomníky jejich řádění. A já se ptám stejně jako vy, kde a kdo je můj otec?“

„To neví ani tvoje máma!“ ozvalo se ze zadních řad.

„Máš pravdu. Neví. A to ležela hned vedle té tvojí,“

odvrátil smeč Fšechson. Halou se rozneslo pochvalné mručení.

„Ale nesvolal sem vás, abychom se tu uráželi. Bylo by těžké najít mezi námi někoho, kdo není bastard a to i mezi těmi, kteří si to nemyslí.“ Znovu se ozvalo souhlasné mručení a smích.

„A tak si říkám, že bychom se měli našim otcům připomenout. A tím nemyslím, že je pozveme na slavnosti jara,“ zašklebil se Fšechson. „Zkrátka bychom jim měli oplatit návštěvu se vším všudy a vzít si to, co nám bylo léta odpíráno.“

„Já žádný aquilonský veterány šukat nechci,“ ozval se znovu někdo zezadu. „To po tobě nikdo nechce, Pivsone,“ řekl Fšechson.

„Ale možná by toho využila tvoje sestra, pokud dá někdy nohy k sobě na tak dlouho, aby dorazila až do Aquilonie,“ přidal se Manson.

„Ale no tak,“ napomenul je Fšechson. „Já tady mluvím naprosto vážně.“

„To já taky,“ ušklíbl se Manson.

„Dobrá,“ mávl rukou Fšechson. „Přistoupíme k hlasování. Kdo je pro dranc do Aquilonie?“ Ruce všech mužů a jedné ženy se zdvihly do vzduchu. „Vážně se chceš připojit k nám, Mindóttir?“ zeptal se Fšechson světlolasé bojovnice.

„Chce mi v tom snad někdo zabránit?“ vznesla otázku Mindóttir a povstala. Vypadala jako Valkýra, která se zapomněla na zemi.

„Budu rád bojovat po tvém boku, Mindóttir,“ řekl uznale

Fšechson.

„Dokud se nevotočí a nesrazí tě těma kozama na kolena, Fšechsone,“ zasmál se Robinson.

„Nemůžu za to, Robinsone,“ řekla Mindóttir, „že ženský na ostrovech vypadaj jako paluba drakkaru.“

„To je pravda,“ přitakal Manson. „Některý sou i tak špinavý.“

„Tak dost!“ zavelel Fšechson. „Běžte připravit své bojovníky. Vyplujeme s odlivem, čeká nás dlouhá cesta.“

Muži se začali rozcházet, zatímco Mindóttir seděla na hrubé lavici a nožem ryla v desce stolu.

„Seš si vážně jistá, že se toho chceš zúčastnit?“ zeptal se jí Fšechson, když si k ní přisedl.

„Ne. Ale nebudu tady sedět, zatímco ty budeš prznit nějakou aquilonskou čubku,“ řekla Mindóttir zárlivě.

„Ale no tak. Vždyť víš, že moje srdce patří jenom tobě,“ pohladil ji po ruce Fšechson.

„Nikdo tu vo srdci nemluví,“ řekla Mindóttir, načež vstala a zasunula si za opasek dvě dlouhé a ostré dýky. U vchodu z haly nastala tlačeniice. U tohohle nikdo být dobrovolně nemusí. Tohle ať si vyřeší sami.

„Na mé palubě si vítaná, má lásko,“ objal ji Fšechson.

„To doufám,“ řekla Mindóttir výhružně a pak Fšechsona políbila. Pak se rozhlédla, zda jsou skutečně sami a mnohem tišeji se Fšechsona zeptala: „Myslíš, že to sežrali?“

„Sem si skoro jistej. Rodina, pomsta, to vezme každého u srdce.“

„To určitě,“ přikývla Mindóttir. „Co na tom, že situace, o kterou ses opřel, byla následkem vpádu vašich bojovníků na Conanovo území. Bylo zřejmé, že poražený bude potrestán, i když musím říct, že jako následek trestu nevypadáš vůbec zle,“ olízla si rty Mindóttir.

„Dokážeš všemu přijít až na dřev,“ usmál se Fšechson.

„Proto tě tolik miluju.“

„A jak to máš v plánu dál?“ schladila jeho vášeň Mindóttir.

„To je jednoduchý. Zaútočíme, vyvoláme zmatek a my se pak vytratíme hledat ten tvůj Otronyx. Až ho najdeme, máme po starostech.“

„A oni?“

Fšechson pokrčil rameny. „Jsou přece v Odinových rukou.“

„Jsi ten největší bastard, jakého znám.“

„A brzo budu i nejbohatší,“ zašklebil se Fšechson.

1 – Nasad'te mu korunu

Místnost, osvětlená několika stojany se svíčkami, byla plná knih a svitků. Byly všude. Úhledně naskládány v policích i poházené na všech kusech nábytku. Stály na zemi, narovnané do sloupců, ležely rozložené i založené na stole a jedna z nich spočívala v ruce mladého muže. Ten se právě chystal otočit stránku, když ho vyrušilo zaklepání na dveře.

„Mistře Yoriku?“ doplnil klepání naléhavý hlas.

„Pojď dál, otče Sarkastiku,“ vyzval starého mnicha ke vstupu aquilonský princ.

Otec Sarkastik přijal výzvu a vstoupil. Ještě než promluvil, nakrčil nos a zkřivil tvář. „Měl byste si tu občas vyvětrat, mistře Yoriku,“ pronesl se stížností v hlase.

„Pach starých knih ti nevoní?“ zeptal se Sarkastika Yorik, aniž by přestal číst.

„Jsem si jistý, že pach starých knih mi vadí ze všeho nejméně,“ pronesl pohrdavě Sarkastik. „Ale bohové to vědí. Snad proto chtěli, abych vám předal toto důležité psaní.“

Yorik odložil knihu na postel a vstal. Pak převzal ze starých žilnatých rukou pergamen s rozlomenou pečetí.

„Ty jsi to četl?“ pronesl pohoršeně Yorik.

„Ano,“ přitakal Sarkastik. „Bohužel mě nenapadl jiný způsob jak zjistit, že je to důležité.“

„Zajímavé,“ pronesl Yorik.

„Omlouvám se, mistře Yoriku, ale vy osobně jste mi nařídil, abych vás rušil pouze v případě, že to bude důležité.“

„Mám z toho usoudit, že se tu někde povaluje i nedůležitá pošta?“

„No, jaksi ano, mistře Yoriku.“

„A nenapadlo tě mi to třeba podstrčit pode dveřmi?“ propaloval starého mnicha přísným pohledem Yorik.

„Ano, mistře Yoriku, to mě vskutku napadlo.“

Yorik otce Sarkastika vyzval pohledem, aby pokračoval.

„Nechci být nezdvořilý, mistře Yoriku, ale nevím, zda jste si při vši té důležité práci,“ a mávl přitom rukou po místnosti, „všiml, že neráčím být pošťákem Edou, ale déle sloužícím mnichem a vy že tu nejste na dovolené, ale na studiích.“

Yorik pobaveně zvedl obočí.

„Víte, mistře Yoriku, já už jsem starý muž, který se už brzy podívá bohům do tváře a řekne jim, co si o nich myslí. Takže se jistě nebudete divit, když vás pošlu tamtéž, ať si o tom akolyta myslí, co chce.“

Yorik se usmál a odhalil tak dokonalý úsměv šelmy.

„Vidím, že si se skutečně rozohnil, můj příteli. Dovol, abych ti pomohl ty plameny vzdoru uhasit něčím dokonalejším, než je jačí mléko,“ řekl Yorik a zpod postele vydoloval zašpuntovanou karafu.

„Obávám se, že by s tím akolyta nesouhlasil,“ řekl Sarkastik a převzal s odporem plnou karafu.

„Souhlasím. Myslím, že mě výslovně varoval, abych tu nepřechovával žádný alkohol. Proto bych tě chtěl požádat, abys tu karafu zabavil a někam ukryl. Třeba do sebe.“

„Jsem rád, že nejste ještě úplně zkažený, princi.“

„Tak. A co je v tom dopise?“ zeptal se Yorik.

„Vidíte? A já starý blázen jsem se domníval, na základě všech těch vytahaných knih, že umíte číst.“

„Nikdo není bez chyby, otče Sarkastiku. Jsem si jistý, že zrovna tobě bohové odpustí.“

Otec Sarkastik kapituloval. Měl tyhle hovory s Yorikem rád, ale přes jeho zanedbatelný věk nad ním málokdy vítězil.

„Píše vám ctihodný K´Albi. Máte se co nejrychleji vrátit do paláce.“

„Ale,“ zpozorněl Yorik. „A píše se tam i proč?“

„Zajisté,“ řekl Sarkastik se slzami v očích, jelikož právě zkontroloval obsah karafy. „Váš otec stále brání hranice proti nájezdům severanů a já si myslím, že tímto se snaží předat veškerou odpovědnost na vaše mladá bedra a korunu na vaši bystrou hlavu, mistře Yoriku. Jen nechápu, proč takovou obyčejnou patálii nevyřeší váš děd. Budete mi chybět.“

„Pokud vím,“ řekl zamyšleně Yorik, „tráví můj děd už nějaký čas na carpetském dvoře a řeší zanedbané rodinné záležitosti. Ale chápu tvé obavy. Zmírnila by tvůj stesk žádost, aby nikdo kromě tebe nevstupoval do mých komnat, než se vrátím?“

„Jistě, to jednoho potěší. Jsou chudáci, kteří musejí hlídat harémy nebo truhlice s pokladem. Téměř se mi chce radostí tančit,“ oznámil bez nadšení otec Sarkastik. Yorik vzal otce Sarkastika kolem ramen. „Je to vskutku důležité, otče,“ řekl Yorik a vedl ho ke dveřím, které pak otevřel poměrně složitým klíčem. „Nerad bych, aby se tu

někdo hrabal, rozumíte?“ řekl a otevřel komoru, ukrývající police s karafami.

„Domnívám se, mistře Yoriku, že máte problém.“

„Kdybych měl problém, byly by prázdné,“ odpověděl Yorik.

„Takže ten problém hodíte na chudáka starého Sarkastika. To je skutečně báječné,“ brblal na oko Sarkastik, který přitom komoru zamkl a klíč schoval v záhybech své sutany.

„Delegovat pravomoci je údělem vládců,“ řekl Yorik a usmál se. „A teď budu potřebovat dva rychlé koně u zadní brány,“ dodal.

Sarkastik ho oblažil zvědavým pohledem.

„Myslím, že je potřeba vzít s sebou pár přátel.“

„Jistě, mistře Yoriku. Bez přátel nejsme nic.“

„A pak že nejsi moudrý muž,“ usmál se Yorik na starého mnicha.

„Hned, jak si setřete z brady to mléko, začnu si toho komplimentu vážit,“ prohlásil Sarkastik a vydal se dlouhou chodbou, aby nechal připravit požadovaný odvoz pro prince.

Yorik se posadil za vyřezávaný stůl, smetl rozečtené knihy na stranu a chopil se brku. Když dopsal, sroloval oba listy a opatřil je pečeti. Ráno je předá akolytovi, aby se postaral o jejich doručení. Kdo ví, co by teď mohlo být skutečně důležité.

2 – Tajemství kamene

Crabathor potlačil zívnutí a vyšel před stan, kde na něj čekal Yull.

„Vyspinkáno, veličenstvo?“

„Ale jo. Nějaký novinky?“

„V noci bylo na řece slyšet lodě. Prohledali jsme pobřeží na dvě hodiny cesty po i proti proudu, ale nenašli jsme nic. Podle mě se ti bastardi zase schovávají v lese a vedou tu jejich gorilovou válku.“

„Co že vedou?“ zakroužil nechápavě hlavou Crabathor a doloval ospalky z očí.

„Gorilovou válku. Napadají v malých skupinách naše průzkumné jednotky a zásobování. Kořistí naši výbavu i zásoby. Jsou prostě chytrý jako vopice.“

„Jo tohle,“ usmál se Crabathor. „No, hlavně že už nenapadají vesnice podél řek. Nesnáším nářek vesničanek.“

„Teď se specializují na chrámy,“ odpověděl Yull.

„Myslíš, že nás ti bílí parchanti chtějí obrátit na jejich víru?“

„To netuším, Crabe. Navíc u tebe by to moh bejt slušnej oříšek.“

„Na co narážíš?“

„Že seš bílej parchant s Cromem nad hlavou?“

„Ale to voni neví,“ podotkl Crabathor.

„To je jasný. Kdyby tě znali, nevylezli by z těch lodí ani za všechno zlato světa.“

„Ale něco je vylezlat nutí. A my sme je ještě ani pořádně neviděli. A to už tu pobíháme několik měsíců,“ řekl

ustaraně Crabathor. „Zdá se, že je na čase změnit taktiku. Nech utvořit smíšený jednotky o síle padesáti mužů a pošli je střežit zásobovací cesty. Každá jednotka bude mít lučištníky a jízdu a doplní je naše námořní pěchota.“

„Zařídím, pane!“ zasalutoval Yull a rozběhl se předat rozkazy. Crabathor ho však ještě zdržel.

„Ten tvůj průzkumník, Krull, se ještě nevozval?“

„Ještě ne, Crabe. Von jak se zabere do práce, neví, kdy skončit. Ale čekám ho každou chvíli.“

„Tak snad se někde nezatoulal mezi ty tvoje gorily,“ dovolil si vůči Yullovi malé šťouchnutí Crabathor.

„To je docela možný,“ přikývl Yull vážně a odběhl.

„Zajímalo by mě, vo co jim vlastně de,“ mudroval Crabathor. „Ale já na to přijdu a pak jim všem nakopu prdele.“

***

Slunce už se choulilo k západu, když Crabathorova vojska vcházela do Akotoide, malého pohraničního města u soutoku řek Oggu a Kysly. Většina obyvatel stála na ulicích, které se podobaly jedinému vlnitému tržišti. Sedláci i obchodníci, mladí i staří, všichni radostně zdravili královská vojska. Obchodníci nabízeli procházejícím vojákům své zboží a snažili se tak vylepšit své živobytí.

„Podle stavu místních žen bych si tipl, že nepřítel tudy prošel tak před šesti měsíci,“ řekl Yull a prohlížel si děvčata na tržnici. Všechny do jedné byly obtěžkány,

což nedokázaly skrýt už ani pod volnými tunikami.

„To ovšem nevylučuje možnost, že od té doby tu byl nepřítel několikrát,“ poznamenal Crabathor.

„Navrhuji vyslechnout některé z místních,“ řekl Yull.

„Vyslechnout. To zní dost nepřátelsky, Yulle, nemyslíš? Nebylo by mnohem lepší dát jednotce volno, ať zaplní místní taverny a počkat, co nám domorodci řeknou tak nějak sami? Podle mě je někdy džbánek vína přínosnější než hřeb v koleno.“

„Ty seš tu šéf. Ale je zajímavý sledovat, co všechno si dokážeš představit pod pojmem výslech,“ mudroval Yull.

Hostinský zářil jako luna v úplňku. Tohle neobsahovaly ani jeho nejdivočejší sny. Taverna byla plná k prasknutí. Víno teklo proudem, pec hučela a v ní se připravovala na hliněných pekáčích drůbež všeho druhu. Pomocníci v kuchyni měli poprvé v životě plné ruce práce a měšec u pasu začal hostinskému pomalu ale jistě stahovat kalhoty k zemi.

Crabathor seděl s Yullem u nejzadnějšího stolu a s úsměvem pozoroval tu merendu. Několik děvčat, které z neznámých důvodů ještě neskrývalo dýně pod sutanou, se točilo v kole s vojáky do rytmu bubnů a houslí, které domorodci vybalili dřív, než se stačili všichni posadit. U vedlejšího stolu seděl téměř bezzubý stařík a usmíval se nad darovanou sklenicí vína. Když dopil, Crabathor se zvedl a starci dolil. Pak si přisedl vedle starce a prsty klepal do stolu v rytmu hudby. Stařec souhlasně pokýval hlavou.

„Máte tady často takové veselice?“ začal rozhovor Crabathor.

„I jó. Sem tam se něco semele,“ vycenil stařík chrup v podobě rozsednutého hřebenu.

„Vždycky s vojáky?“

„Vždycky né. To máte různý, synku.“ Yull, který rozhovor pozorně sledoval, se už chystal vstát, aby staříka napomenul a upozornil ho na to, s kým mluví. Crabathor ho gestem ruky zastavil.

„A když tu vojáci jsou, jak vypadají, otče?“

„Ti, co tu byli naposled, vypadali jako ty, synku.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Nó,“ potáhl stařík nosem a přistrčil ke Crabathorovi prázdnou sklenku. „Měli sukně a velký sekery. Akorát měli zarostlý huby a žízeň jako já.“

„Aha. Takže severáni.“

„Snad. Jak se to pozná?“

„Platili za pití?“ zeptal se Crabathor.

„To jó. Ale platili našima mincema. Byl na nich ten tvůj roztomilej kukuč,“ usmál se stařík a zhluboka se napil. Crabathor mu opět dolil.

„A taky měli spoustu votázek,“ pokračoval stařík, když Crabathor postavil džbán zpět na stůl. „Hlavně ten chlupatej.“

„Byl s nima někdo chlupatej? Jak to myslíš?“

„No rozhodně nebyl jenom z jejich druhu, jestli víš, jak to myslím.“

„Aha. Chápu. A na co se ptal?“

„Zajímaly ho hlavně staré legendy. Pověsti z chrámů, které už odnes čas, příběhy vyprávěné za zimních večerů dětem, byl jako nenasytná propast. A měl mapu

našeho kraje.“

„Chlubil se ti s ní?“

„To né, ale neschovával ji. A vobčas si do ní dělal nějaký značky. Podle mého ten chudák hledal bájný Otronyx.

Třeba ho chtěl dát tý jeho holce.“

„On s sebou měl holku?“ vpadl do rozhovoru Yull.

„No jó,“ olízl si rty stařík. „Pěkná byla. Silná, plavovlasá. Široký boky, velký pevný prsa a v očích vášeň. Kdybych byl mladší, snažil bych se jí ten šutr sehnat taky.“

„Jakej zase šutr?“ doloval dál informace ze staříka Crabathor.

„Nó, ten Otronyx,“ řekl děda a podal Yullovi prázdný džbánek. „Vypadala, že by jí udělal radost.“ Crabathor kývl a Yull odběhl za hostinským vyřídít přednostní požadavek.

„Co je to za kámen?“

„Kromě toho, že je to diamant velkej jako prase? Povídá se, že kdysi dávno tu vládl mocný čaroděj. Na jméno už si nevzpomínám, ale snažil se ovládat stále větší území, až narazil na jiného čaroděje. Krátery z jejich bitvy bys tu našel všude po okolí, alespoň se to tak povídá.“

„A co se s ním stalo?“ netrpělivě vyžvídal Crabathor. Stařec udělal dramatickou pauzu, ve které počkal, až se vrátí Yull a pak, když si znovu, tentokrát už sám dolil, pokračoval.

„Podle legendy ti čarodějové svedli strašnou a dlouhou bitvu, při které byl první čaroděj tím druhým polapen do velkého černého démantu. A ten démant pak někam ukryli dávní mniši, aby se k němu nikdo nedostal.“

„A proč by se k němu nikdo neměl dostat?“

„Kdo ví. Ale povídá se, že kdo vysvobodí čaroděje z jeho kamenného vězení, tomu osvobozený čaroděj splní jedno přání.“

„Na tom nevidím nic hrozného,“ podotkl Yull.

„Tak asi záleží na tom, co si přeješ,“ řekl Crabathor.

„Podle mě je hlavní problém v tom,“ pokračoval stařík, „že jestli ho někdo osvobodí, už tu patrně není nikdo, kdo by ho znovu zastavil. A nechci být nějakým falešným prorokem, ale dle mého soudu, musí být ten čaroděj děsně naštvanej. No schválně. Zkuste si představit, že jste uvěznění v kameni, o samotě, jen se svejma myšlenkama na pomstu. A na spřádání odvety máte moře času. Nikdo z nás tady nechce rozčileného čaroděje, to mi věřte. Ale jak říkám, jsou to jenom povídačky pro děti.“

„Viděl sem spoustu povídaček běhat po světě na vlastní voči,“ oponoval Crabathor.

„Bejt tebou, synku, nedělal bych si s tím hlavu. I kdyby to byla pravda, kdo ví, kam se ten šutr zakutálel. A i kdyby se našel. Jak znám čaroděje, nebude zrovna lehké osvobodit někoho z kamene. Bude to chtít nějaký zaklínadlo, pokud to vůbec jde,“ řekl stařík a usrkl ze sklenky.

„Obávám se, že ono to nějak pude. Tyhle kletby mají vždycky nějaké řešení, ať už je jakkoli krkolomné. Je to podstatou magie. Pro zachování rovnováhy musí existovat řešení,“ řekl zamyšleně Crabathor.

„Máš na mysli něco jako...., za krvavého úplňku vytří plátnem Iněným, v krvi sedmera vlčat namočeným ucho dřevěné sovy a pak tím hadrem oživ pannu?“ zasmál se stařík.

„To by asi voživilo každého, ale tak nějak to bude,“
přikývl Crabathor.

„Tak potom to můžeš pustit z hlavy. Už nežije nikdo, kdo by si ten návod pamatoval. I já znám tuhle pohádku jen od svého děda a tomu to zas vyprávěl ten jeho. Měl by sis jít radši zatančit, synku, dokud jsou tu ještě nějaký ženský, co tancovat můžou.“

Crabathor starci poděkoval a vyšel před tavernu. Magie. To by se mohlo kurevsky zkomplikovat. Měl by se poradit s někým, kdo magii rozumí.

„Yulle?“ zavolal do taverny a počkal, až se ve dveřích objeví opálená pleš.

„Poslouchám, Crabe.“

„Vyšli posly do paláce a ať někdo vyrozumí Rumblitze. A pak mi sežeň mapu všech klášterů a chrámů v okolí. Rád bych to zastavil dřív, než se to zase všechno úplně posere. Zatím honíme ducha a všude jsme pozdě. To by se mělo změnit.“

3 – Dva na koni, dva nad ním

Yorik zastavil koně a sesedl. Koně se okamžitě začali pást na zbytcích trávy lemující horské úbočí. „Počkejte tady, chlupci,“ poplácal je Yorik, když je uvazoval k pahýlu stromu, zlomeného vichřicí. „Do večera budu zpátky.“ Koně si ho prohlíželi velkýma očima a stříhli ušima, jako kdyby rozuměli. Pak vypudili Yorika ze svých myšlenek a vrátili se k pastvě.

Yorik vyndal z vaku chlupaté rukavice a čepici s ochranou na uši. Pak vyrazil po cestě, klikatící se směrem k zasněženým vrcholům. Drobně ojíňená stezka se nejprve pokryla jinovatkou, aby ji o pár metrů výše vystřídala regulární námraza. Když se Yorikovi poprvé smýkla noha, zpomalil. Pak zkusil část cesty před sebou očistit plamenem. Ohnivá koule zasyčela stezkou a roztavila sníh, který se změnil na kaši. Prvních pár kroků bylo fajn. Na chladném vzduchu se však roztopená kaše opět měnila na zmrzlou směs. Jak zjistil Yorik o chvílku později, pekelně klouzala.

„Tak to asi nebyl úplně nejlepší nápad,“ smál se Yorik, když se škrabal ze závěje. Sníh měl úplně všude. V čepici, za krkem, dokonce se mu dostal i za lem rukavic a nepříjemně to studilo. Zakroutil nad sebou hlavou a usmál se, když si představil šklebící se Rumbliťův obličej. Jako by ho slyšel. „Pamatuj si, že magii bys měl používat, až když všechno ostatní selže. Kolikrát je jednodušší vzít za kliku, než vyrazit dveře kouzlem.“

Yorik uznal, že ten stařec měl jako vždy pravdu. Pak vytáhl z pouzdra u pasu nůž a s jeho pomocí si vyrobil hůl. Opatrně ji vyzkoušel. Byla dostatečně pružná na to, aby se o ni mohl opřít. Teď se mu půjde lépe a rozhodně to bude bezpečnější.

I přesto mu šel výstup pomalu a těsně pod vrcholem se do něj opřel ještě bodavý ledový vítr. Yorik si tkanicí přitáhl oba plandající cípy čepice pod krkem. Vítr ho přestal bodat do tváří, což byla příjemná změna. Když dorazil pod skalní převis, přiložil si ruku k čelu, aby zabránil sněhovým vločkám padat mu do očí a rozhlédl se. Nebylo pochyb. Byl na místě. Opatrně projde pod převisem a bude u jeskyně. Hůl v jeho rukách opatrně prozkoumala povrch kamenů, zda pod sněhem neukrývají namrzlou krustu, která by ho v mžiku poslala zpět ke koním. Vše se zdálo být v pořádku, tak opatrně prošel až k jeskyni. Tam se zastavil, naklonil se dovnitř a zavolal, aby dal najevo, že se nechystá někam vplížit. „Prcku, seš doma?“

Odpovědí mu bylo jen ospalé zavrčení. Yorik pokrčil rameny a vešel do jeskyně. Na loži z jehličí ležel jeho starý přítel, který se snažil mžourat proti světlu, dopadajícímu od vchodu do jeskyně.

„Takhle vítáš starého přítele, Guzmáne? Není ti hanba spát uprostřed dne?“

„Yorik,“ vyskočil radostně Guzmán a předvedl svůj děsivý úsměv.

„No co mi k tomu povíš?“ smál se Yorik nabízel Guzmánovi pravici. Ten gesto přijal a stiskl Yorikovu ruku mezi svými chlupatými dlaněmi.

„Zimní chrní, znáš?“

„To znám, Guzmáne. Ale oprav mě, jestli se pletu, ty nejsi medvěd a právě začalo léto.“

„Tady furt zima,“ usmál se šibalsky Guzmán. Pak se posadil na kámen, protřel si oči mozolnatou dlaní, aby hned zase vyskočil, jako když do něj píchne. „Horkýpít? Bejlí?“

„Ne, díky, Guzmáne. Zní to lákavě, ale já bohužel spěchám. Ale zase ne tolik, abych zapomněl, že ses se mnou a mými přáteli podělil o svůj domov, když jsme to potřebovali. Tak jsem se za tebou zastavil, protože já teď jedu domů a rád bych ti ukázal ten svůj.“

„Domov. Já s tebou do tvůj domov?“

„Přesně. Ty do můj domov. Akorát mám dojem, že si budeš muset na sebe něco obléct. Omlouvám se, ale budil bys takhle moc velký rozruch.“

„Pohodá,“ řekl Guzmán a mávl rukou. Pak se vydal na konec jeskyně, kde leželo něco jako truhla. Byla to víceméně díra ve sněhu vyložená klacky, ale mělo to víko. Guzmán se v truhle chvílku přehraboval, až nakonec vítězoslavně vytáhl krátkou tuniku, kterou si přetáhl přes hlavu.

„Laviny?“ vyprskl Yorik, když si přečetl nápis na tunice.

„Co to má být?“

„Měchokop, horská liga,“ odříkal Guzmán naučeně.

„No,“ pokýval hlavou Yorik, „šíří se to jak požár, to zase jo.“

„Lavina rychlejší.“

„Asi jo. Takže jestli toho máš víc, sbal se a vyrazíme. Ještě musíme sehnat dva kámoše.“

„Nikdy není dost, kamaráde!“

„Moje řeč, Guzmáne, moje řeč. Tunel funguje?“

Guzmán přikývl.

„Tak padáme.“

Na druhé straně tunelu bylo léto v plném proudu. Yorikovi připadalo, že tady nic jiného než léto ani být nemohlo. Jako kdyby se údolí dohodlo s horou a zatímco vrcholky štítů pokrýval celý rok sníh, tady kypěl život. Ve vzduchu hučel hmyz všeho druhu, kterému ovšem dominovali nádherní pestrobarevní motýli s křídly o velikosti dlaně dospělého muže. Proplétali se mezi mnohobarevnými květinami a sem tam otřeli svá jemná křídla o Yorikovu či Guzmánovu tvář. Guzmán to nevítal zrovna s nadšením a sem tam se snažil nějakého motýla spolknout.

Yorik se brodil mezi rostlinami, z nichž mu některé dosahovaly až k prsům. Díky studiu v Nepijtóhmu věděl, že ty modré jsou polní chrpy, ty žluté oměj, v červených květech poznával čechravu a mezi tím vším se plazil estragon. Když byl asi v polovině údolí, složil ruce do kornoutu a zavolal. „Hej, hej, hej, to jsem já, váš lucumi.“

Yorikovo hlas se nesl ke skalám, od kterých se odrazil a v malých rozdrobených vlnách se vracel zpátky. Chvilku se nedělo vůbec nic. Pak se z protějšího štítu zvedly dva stíny a přibližovaly se k místu, kde stál Yorik s Guzmánem. Když se stíny změnilly na obrysy dvou draků, Guzmán se zamračil. Yorik mu položil ruku na chlupaté rameno, aby ho uklidnil. „To je v pořádku,

Guzmán. To jsou přátelé.“

Když draci přistáli, ihned zmizeli ve vysoké trávě. Yorik rozhrnul divoké stvolý a zadíval se na Solara s Polarem.

„Koukám, že už jste moc nevyrostli, braši.“

Solar se znechuceně podíval na Polara a zapraskal jako láva. „Nezdá se ti, že je náš lucumi postiženej gigancí?“ „Postiženej je rozhodně, jinak by si dal tu sněžnou vopici na řetěz,“ odpověděl Polar.

„Guzmán je přítel,“ řekl přísně Yorik. „Já své přátele do želez nedávám.“

„Pořád se drží ideálů,“ zasyčel Solar k Polarovi, jako by tam Yorik vůbec nebyl.

„To je dobře. Navíc se mi ta vopice líbí. Kupředu Laviny!“ zahlásil Polar.

„Kamaráde,“ prohlásil Guzmán a napřáhl před sebe ruku na pozdrav.

„Hele, Yoriku, jestli chce banán, tak nemůžu sloužit.“

„On tě zdraví, Solare.“

„A co čeká, že mu asi podam?“

Guzmán ruku stáhl, ale stále se usmíval, což oba draky znervózňovalo. Guzmán měl možná víc zubů, než oni oba dohromady.

„Podívejte se, přátelé, nemám moc času. Musím se vrátit domů vyřešit nějaké důležité záležitosti. Hodila by se mi možná vaše pomoc, ale vysvětlit vám to mohu až cestou. Takže jestli jste už vyčerpali všechny urážky, vydáme se na cestu.“

„Nemusíš nás o pomoc žádat, Yoriku,“ řekl Polar. „Jsme

ti zavázání.“

„Lítací pesy s náma? Pohodá!“ zajásal Guzmán a pak pod každou ruku popadl jednoho draka a roztočil se s nimi po louce.

„Jestli ty smradlavý chlupy nechceš hned voholit, tak mě okamžitě pusť,“ prohlásil Solar a na důkaz svých slov vykašlal malý plamínek. „A bráchu taky,“ dodal, když si všiml Polarova vyděšeného pohledu. Guzmán se zašklebil a položil draky na pevnou zem. Pak poplácal Yorika po zádech a zazubil se. „Bude prča.“

„Jo, to asi bude,“ kroutil hlavou Yorik a vedl všechny zpět k tunelu.

Když se dostali ke koním, Yorik s Guzmánem nasedli, což hnědák pod Guzmánem okomentoval zběsilým frkáním. Solar s Polarem poletovali okolo a když oba koně vyběhli po cestě k Nepijtóhmu, vystoupali nad jezdce a následovali je z dračí perspektivy. Yorik se usmíval při představě, co tomu řeknou lidé v Aquilonii, kteří většinu svého života nevytáhli paty dál než za místní les. Sem tam sice projel kolem nějaký ten cirkus, předvádějící obrovské kočkovité šelmy, ale Yorikova družina, to bylo něco jiného. Oni byli chodící poprask.

